

Arrest

nr. 51 835 van 29 november 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 6 oktober 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) van 14 september 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Verzoeker, van Senegalese nationaliteit, dient op 15 september 2009 een aanvraag tot het bekomen van een visum kort verblijf in. Het visum wordt toegestaan, waarbij hij tot verblijf wordt toegelaten tot 12 december 2009.

1.2 Op 28 oktober 2009 komt verzoeker in België aan.

1.3 Op 21 december 2009 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.4 Op 26 april 2010 dient verzoeker een aanvraag tot vestiging (bijlage 19ter) in als bloedverwant in neerdalende lijn in functie van zijn Belgische vader. Verzoeker wordt verzocht om ten laatste op 26 juli 2010 een bewijs geen inkomsten of onroerend goed, bewijs gelden opgestuurd, loonfiches vader en attest niet ten laste over te maken.

1.5 Op 14 september 2010 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt op 16 september 2009 aan verzoeker ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, vijfde lid, (1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (1), aangevraagd op 26/05/2010 door G.P.B {...}, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (1).

Reden van de beslissing (2):

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: Betrokkene heeft niet bewezen ten laste geweest te zijn van de gevestigde. De stortingen gebeurden ten aanzien van iemand anders. De verklaringen die betrokkene voorlegde hebben een gesolliciteerd karakter en worden niet aanvaard."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting en verzoekers rechten van verdediging alsook een manifeste beoordelingsfout.

2.1.1 Ter adstructie van zijn middel geeft verzoeker een theoretische toelichting aangaande de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 waarbij hij opmerkt dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is. Verzoeker meent dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en zijn rechten van verdediging geschonden werden aangezien hij in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier zijn verweer/argumenten te formuleren. Volgens verzoeker heeft verweerder nagelaten zich voldoende te informeren minstens verzoeker te horen omtrent het feit dat de verklaring op eer niet kan aanvaard worden. Verzoeker betoogt dat de beslissing dient te stoelen op een correcte feitenvinding en dat het bestuur zich zo nodig dient te informeren om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. In casu is dit niet gebeurd nu verzoeker zijn standpunt/verdediging niet werd gehoord. Verzoeker meent dat de referentiepersoon, met name zijn vader, gekend is en kan gehoord worden maar dat verweerder heeft nagelaten zich voldoende te informeren en minstens deze persoon hieromtrent te horen. Tenslotte stelt verzoeker dat verweerder nagelaten heeft rekening te houden met de vaststelling dat verzoeker, verzoekers vader en de broer van verzoekers vader in Senegal op hetzelfde adres woonden. Dat verzoekers vader en de heer V.A. {...} wel degelijk broers zijn, blijkt uit de geboorteakte van verzoekers vader en het paspoort van de heer V.A. Uit voorgaande blijkt volgens verzoeker nogmaals dat de stortingen, welke verzoekers vader heeft verricht naar zijn broer in Senegal wel degelijk bedoeld waren om in het onderhoud te voorzien van zijn zoon die bij de heer V.A. inwoonde. Bijgevolg is er sprake van een manifeste beoordelingsfout en schending van de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht aangezien verweerder heeft nagelaten rekening te houden met alle elementen van het dossier en alvorens een beslissing te nemen een grondig onderzoek in te stellen.

2.1.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat de verklaring op eer, zoals terecht weergegeven door de bestreden beslissing, niet beschouwd dient te worden als bewijs van een situatie van reële financiële afhankelijkheid. Bovendien kan omwille van het gesolliciteerd karakter van dergelijke verklaringen op eer, het niet als zeker en onbetwistbaar kan beschouwd worden als zou

verzoeker financiële steun hebben ontvangen van zijn referentiepersoon. De verwerende partij stelt dat de wet niet voorschrijft dat een verklaring op eer aanvaard dient te worden als bewijs van afhankelijkheid. De verwerende partij verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof van Justitie dat stelt dat met familieleden ten laste van EU-burgers bedoeld wordt dat deze familieleden de materiële ondersteuning nodig hebben van de EU-onderdanen om tegemoet te komen aan hun essentiële noden in hun land van herkomst. Het bewijs van nood aan materiële ondersteuning mag worden aangebracht door elk gepast middel, maar het enkele feit dat de EU-onderdaan zich ertoe verbindt de zorg van het familielid op zich te nemen, moet niet per se aanvaard worden als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid. De verwerende partij verwijst naar de motivering van de bestreden beslissing en stelt dat ingegaan werd op alle door verzoeker neergelegde documenten in het kader van zijn vestigingsaanvraag. De verwerende partij betoogt dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij in het verleden ten laste is geweest van de referentiepersoon. Hij legde enkel een verklaring op eer voor van zijn vader en een rekeningoverzicht waaruit blijkt dat de stortingen gericht waren aan iemand anders. De bewering als zou deze stortingen naar verzoekers broer eigenlijk dienen voor het onderhoud van verzoeker zelf, is louter hypothetisch. Ten overvloede wijst de verwerende partij op artikel 50, §2, 6° d) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. De verwerende partij geeft voorts een theoretisch betoog over de motiveringsplicht en besluit dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat aan de formele motiveringsplicht voldaan werd. In zoverre verzoeker de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, meent de verwerende partij dat verzoeker niet aantoont dat de bestreden beslissing gesteund is op een onjuiste feitenbevinding. Aangaande de rechten van verdediging wijst de verwerende partij erop dat deze op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken toepasselijk zijn en derhalve niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet.

2.1.3 In de repliekmemorie merkt verzoeker op dat de verwerende partij geenszins de middelen weerlegt waarbij hij meent dat de verwerende partij geen rekening houdt met de vaststelling dat de stortingen in Senegal wel degelijk bedoeld waren om in het onderhoud te voorzien van verzoeker, die bij de heer V.A. inwoonde en dat de referentiepersoon gekend is en gehoord kan worden. Verzoeker volhardt in zijn verzoek tot annulatie.

2.1.4 De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten is besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en naar het feit dat verzoeker niet bewezen heeft ten laste geweest te zijn van zijn vader aangezien de stortingen gebeurden ten aanzien van iemand anders en de verklaringen die verzoeker voorlegde een gesolliciteerd karakter hebben. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan de formele motiveringsplicht.

Waar verzoeker in essentie betoogt dat de motivering niet afdoende is en dat de stortingen wel degelijk voor hem bedoeld waren, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de

juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt dat het familielid dat zelf geen burger van de Unie is bij zijn aanvraag tot het bekomen van een verblijfskaart of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag volgende documenten dient over te maken: het bewijs dat men ten laste is van de betrokken burger van de Unie indien de aanvraag geschiedt door een bloedverwant in neergaande lijn die minstens 21 jaar is. Artikel 52, § 4, vijfde lid bepaalt dat wanneer de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, deze beslissing ter kennis wordt gebracht door middel van een bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat.

De vaststelling of een persoon ten laste is, vloeit voort uit de verificatie van een feitelijke situatie. Het komt aan het bestuur toe deze feitelijke situatie te beoordelen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 26 april 2010 een aanvraag tot vestiging indiende als bloedverwant in neerdalende lijn in functie van zijn Belgische vader. Naar aanleiding van deze aanvraag legde verzoeker volgende stukken voor: zijn paspoort, loonbrief van zijn vader, attest OCMW Zingem dat verzoeker geen steun ontvangt, schrijven van zijn vader dat de stortingen via Western Union bestemd waren voor verzoeker, stortingen Western Union ter attentie van V.A., getuigschrift van woonplaats, identiteitskaart van V.A. en schrijven van V.A. dat de stortingen van verzoekers vader bedoeld waren voor verzoeker en de familie in Dakar, inschrijvingsformulier Nederlands en attest van immatriculatie, een uittreksel uit verzoekers geboorteakte, werkloosheidscertificaat en certificaat van geen inkomsten.

Verzoeker meent vooreerst dat het gegeven dat de beslissing gebaseerd is op het feit dat de verklaring op eer niet aanvaard kan worden aangezien deze een gesolliciteerd karakter heeft, geen afdoende motivering is en zelfs onwettig is. Evenwel merkt de Raad op dat het aan het bestuur toekomt om de bewijswaarde van de voorgelegde overtuigingsstukken te onderzoeken en het niet onwettig of onrechtmatig is om verklaringen die een duidelijk gesolliciteerd karakter hebben en die uitgaan van de vader en de oom van verzoeker niet te beschouwen als een bewijs van het in het verleden ten laste te zijn geweest. De verwerende partij kan onmogelijk de waarachtigheid van individuele verklaringen van personen nagaan. Waar verzoeker meent dat hij zijn argumenten of zijn verweer niet heeft kunnen formuleren en dat ook zijn vader had gehoord kunnen worden, wijst de Raad erop dat de hoorplicht of het recht om zijn standpunt naar voor te brengen, los van een wettelijke bepaling, inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden genomen die op zijn persoonlijk gedrag is gesteund en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Een beslissing tot weigering van een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie kan niet als zulk een maatregel worden gezien: dergelijke beslissing is immers niet gestoeld op het persoonlijke gedrag van de vreemdeling zoals begrepen in het voornoemd algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, maar vloeit voort uit de toepassing van de wet op de aanvraag van verzoeker, waarbij deze laatste zijn standpunt in de aanvraag heeft kunnen uiteenzetten en de mogelijkheid had om die aanvraag met alle mogelijke nuttige elementen en bewijsstukken te staven (RvS 21 september 2009, nr. 196 233). Waar verzoeker tenslotte voorhoudt dat de stortingen die zijn vader verricht heeft wel degelijk bedoeld waren om in het onderhoud van verzoeker te voorzien die bij de heer V.A. inwoonde, merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat deze stortingen effectief gebeurden ten aanzien van de heer V.A. en niet ten aanzien van verzoeker zodat de bestreden beslissing terecht stelt: *“De stortingen gebeurden ten aanzien van iemand anders.”* Verzoekers beweringen kunnen deze vaststelling niet weerleggen. Aldus kan ook het argument van verzoeker dat hij bij de persoon inwoonde ten aanzien van wie de stortingen verricht werden noch het argument dat deze persoon wel degelijk de broer van verzoekers vader betreft, bewijzen dat de stortingen ook effectief bedoeld waren voor verzoeker, zodat dit de motivering van de bestreden beslissing niet kan ontkrachten waar deze stelt dat verzoeker niet heeft aangetoond ten laste te zijn geweest van zijn vader. Er doet zich geen schending voor van de motiveringsplicht noch is er sprake van een manifeste beoordelingsfout.

In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient te worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Zoals blijkt uit de bespreking hierboven heeft de gemachtigde van de staatssecretaris rekening gehouden met alle feitelijke elementen en heeft hij zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereid.

Waar verzoeker aanvoert dat zijn rechten van verdediging ernstig geschonden zijn, merkt de Raad op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957).

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en tien door:

mevr. S. DE MUYLDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. TRICOT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. TRICOT

S. DE MUYLDER